

G

GENT

Quan diem «la gent», mai —o quasi mai—, en general, no volem al·ludir-nos a nosaltres mateixos. Jo dic «la gent» i designo els altres. I sí: la gent són els altres. Per definició, la gent són els altres, i no jo. Ens resistim a veure'ns sumits, o submisos, en la indeterminació d'un grup, d'un magma humà confús i ofuscat. Ni tan sols si ens hi trobem, ni tan sols en el cas d'haver-nos trobat materialment immersos en aquella multitud, no acceptem de reconèixer-nos-hi. D'altres paraules, com ara «poble», o «colla» o «societat», o «partit», o «equip», quan ens inclouen, ens semblen justes en la nostra inclusió: fins i tot admeten un possessiu —«el meu poble», «la meva colla», «la meva societat», «el meu partit», «el meu equip»— que subratlla la nostra adhesió. No diem, però, «la nostra gent», si no és emprant el